

Lliurament dels Premis Ausiàs March

lliurament dels Premis Ausiàs March de Gandia.

Els guanyadors foren Vicent Salvador, de València, guardonat amb el 22é. Premi de Poesia Ausiàs March per la seua obra *Ca-la bruix*. Pere Morey, de Ciutat de Mallorca, amb el 6é. premi Joanot Martorell de narrativa curta, per l'obra *Rondalles pels qui els agraden coentes*, i Santiago Laparra amb el 1r. premi d'assaig, per *Tiempo de peste en Gandia*.

Aquests premis literaris tenen ara vint-i-cinc anys de vida i tan sols han deixat de celebrar-se per diverses circumstàncies durant tres anys. La polèmica de la llengua arribà també a la convocatòria dels Ausiàs March. Manant UCD en l'ajuntament de Gandia

/ Josep Manuel Fernández

El president Lerma i el conseller de Cultura amb la reina de les festes en els Premis

Amb l'assistència del president Lerma, el conseller de cultura Cebrià Ciscar i distints alcaldes i regidors de la Safor, tingué lloc el passat diumenge el

Elvira FERREER

aquests premis, que tan considerats havien estat en tot l'àmbit lingüístic català, varen ser convocats repetidament en les normes secessionistes de «l'Acadèmia» i els intel·lectuals es negaren a participar-hi.

Després del triomf electoral del PSOE a Gandia,

hi ha tornat la normalitat. Hi falta, de tota manera, la voluntat política de popularitzar els premis. Si ja l'any pasat el lliurament es pretenia tancat al públic, enguany s'ha buscat el saló del Bairén, amb més difícils accés i amb un tiquet d'entrada al preu prohibitiu de 2.500 pessetes.

Vuit artistes de Mainz. Sala d'exposicions de l'Ajuntament de València

Jugar a endevinalles

Al'inici de temporada, en l'Ajuntament de València es presenta una selecció de pintura alemanya procedent de Mainz —Magúncia— com una acció d'agermanament entre les dues ciutats.

Joan Vicent ALIAGA

No coneixem els criteris que han portat Wolfgang Venzmer a triar aquests vuit artistes, ni tampoc les motivacions estètiques del comitè artístic de l'esmentada ciutat alemanya, ja que el fet que alguns pintors i/o escultors aci representats hagen guanyat pre-

mis i guardons no ens en diu molt de la qualitat artística. Hauria estat necessària una explicació del discurs dels seleccionadors del catàleg de l'exposició.

Se'ns ofereix un grapat de creadors de positura i intenció artística ben diferent. Aquesta heterogeneïtat sembla nodrida d'esquemes avorrits i gens alligonadors. Sense més, podeu veure-hi —exercici recomanable per als nostàlgics— el treball matèric de Gerd O. Stegner o l'hiperrealisme paralític de la premiada Susanne Ritter.

En un altre context, el joc visual de Josef H. Lutz (1948), a base d'una conjunció d'objectes diversos —barreres, pedres, alabardes—, en la seua transposició pictòrica, gaudeix d'una sobrada i meritòria sensibilitat, a la qual no és aliena tampoc la sèrie d'aparadors, d'un cromatisme enriquidor, de Guido Ludes.

tisme enriquidor, de Guido Ludes.

Aquesta exposició no podia deixar de tenir un expert dibuixant, capdavanter de la municipalitat, que idealitza la imatge de la ciutat de Mainz amb flaires medievals: es tracta de Peter Knorr, el bohemi del grup.

Tenim, doncs, vuit artistes que barregen la figuració *postbacon* amb els aspres resultats de la pintura matèrica, el fotorealisme amb la crítica política, com si cercassen una alternativa al neoexpressionisme que domina el panorama artístic teutó, jugant a endevinar el futur, sota una imaginació limitada per la monotonia de la mateixa Mainz.

És clar, no esperàvem trobar-hi la magia d'un Rainer Fetting o la cruïsa d'Anselm Kiefer, però tampoc aquests aires inflats per la rutina.